

Sygn. akt **II AKa 321/14**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Jacek Michalski (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Barbara du Château SA Andrzej Kaczmarek
Protokolant	sekretarz sądowy Anna Kijak st. sekr. sąd. Agnieszka Jarzębkowska

przy udziale Leopolda Piętala, Roberta Bednarczyka prokuratorów Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniach 17 lutego, 2 kwietnia i 26 maja 2015 roku

sprawy **W. C., J. B., G. Z., J. R., P. D. (1), D.D.**

oskarżonych z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców wszystkich oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 30 czerwca 2014 r., sygn. akt II K 94/13

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając wszystkie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa po 1033,20 \tysiąc trzydzieści trzy złote dwadzieścia groszy\ złotych na rzecz adw. G. W. i adw. J. G. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu odpowiednio oskarżonym W. C. i J. R. w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia wszystkich oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustala, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W. C. oskarżony został o to, że:

w dniu 31 grudnia 2009 roku, w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. C., wbrew przepisom ustawy, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających, w ilości co najmniej 1 kilograma marihuany, w ten sposób, że przywiózł co najmniej 1 kilogram marihuany z Królestwa

Holandii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2012 r., Nr 124).

J. B. oskarżony został o to, że:

w okresie od października 2007 roku do 24 listopada 2007 roku, w R. i K., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci, co najmniej 20 kilogramów marihuany, w ten sposób, że nabywał kilkakrotnie poszczególne partie marihuany, z łącznej ilości co najmniej 20 kilogramów marihuany, od J. C., w celu dalszej odsprzedaży, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2012 r., Nr 124) w zw. z art. 12 k.k.

G. Z. oskarżony został o to, że:

1. w okresie od września 2006 roku do września 2007 roku, w Ś. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. C., wbrew przepisom ustawy dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w ilości co najmniej 26 kilogramów marihuany w ten sposób, że co najmniej trzynastokrotnie, w ilości po co najmniej 2 kilogramy, przewoził znaczne ilości środków odurzających w postaci marihuany z Królestwa Holandii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2012 r., Nr 124) w zw. z art. 12 k.k.

2. w okresie od nieustalonego roku do dnia 21 listopada 2012 roku, w R. przy ul. (...), bez wymaganego zezwolenia, posiadał amunicje w postaci 5 gazowych naboji pistoletowych kal. 9 mm P.A. (elaborawonych chemiczną substancją drażniącą, oznaczoną symbolem CS), produkcji niemieckiej, tj. o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k.

J. R. oskarżony został o to, że:

w okresie od marca 2008 roku do maja 2008 roku, w R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z J. C., wbrew przepisom ustawy, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających, w ilości co najmniej 4 kilogramów marihuany, w ten sposób, że co najmniej trzykrotnie przewiózł co najmniej 4 kilogramy środka odurzającego w postaci marihuany z Królestwa Holandii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2012 r., Nr 124) w zw. z art. 12 k.k.

P. D. (1) oskarżony został o to, że:

1. w okresie od stycznia do marca 2004 roku, w R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci, co najmniej 5 kilogramów marihuany, w ten sposób, że pięciokrotnie kupił po co najmniej 1 kilogramie marihuany od J. C., a następnie sprzedał nieustalonym osobom, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2012 r., Nr 124) w zw. z art. 12 k.k.

2. w okresie od marca do maja 2008 roku, w R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci, co najmniej 4 kilogramów marihuany, w ten sposób, że dwukrotnie kupił po co najmniej 2 kilogramy marihuany od J. C., a następnie sprzedał nieustalonym osobom, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2012 r., Nr 124) w zw. z art. 12 k.k.

3. w okresie od lipca do października 2008 roku, w R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci, co najmniej 12 kilogramów marihuany, w ten sposób, że sześciokrotnie kupił po co najmniej 2 kilogramy

marihuany od J. C., a następnie sprzedał nieustalonym osobom, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2012 r., Nr 124) w zw. z art. 12 k.k.

4. w okresie od grudnia 2008 roku do stycznia 2009 roku, w R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci 1 kilograma kokainy, w ten sposób, że dwukrotnie kupił po co najmniej 0,5 kilograma kokainy od J. C., a następnie sprzedał nieustalonym osobom, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2012 r., Nr 124) w zw. z art. 12 k.k.

5. w okresie od maja do jesieni 2009 roku, w R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci co najmniej 1500 gramów amfetaminy, w ten sposób, że trzykrotnie sprzedał po co najmniej 0,5 kilograma amfetaminy J. C., w celu dalszej odprzedaży, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2012 r., Nr 124) w zw. z art. 12 k.k.

6. jesienią 2009 roku, w okolicach R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci co najmniej 1 kilograma kokainy, w ten sposób, że dwukrotnie kupił, 400 i 600 gramów kokainy od J. C., a następnie sprzedał nieustalonym osobom, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2012 r., Nr 124) w zw. z art. 12 k.k.

D. D. (1) oskarżony został o to, że:

1. w okresie od lipca 2008 roku do października 2008 roku, w R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. C., wbrew przepisom ustawy, dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających, w ilości co najmniej 12 kilogramów marihuany, w ten sposób, że co najmniej sześciokrotnie przewiózł narkotyki z Królestwa Holandii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2012 r., Nr 124) w zw. z art. 12 k.k.

2. w dniu pomiędzy 26, a 31 października 2008 roku, w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. C., wbrew przepisom ustawy, dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających, w ilości co najmniej 1000 gramów kokainy, w ten sposób, że przywiózł co najmniej 1000 gramów środków odurzających w postaci kokainy z Królestwa Hiszpanii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2012 r., Nr 124).

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2014r. w sprawie sygn. akt II K 94/13 Sąd Okręgowy w R.:

I. w granicach zarzucanego w akcie oskarżenia czynu **W. C.** uznał za winnego tego, że: w dniu 31 grudnia 2009 roku, w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, wbrew przepisom ustawy, dokonał wewnątrzwspólnotowego przywozu znacznej ilości środków odurzających, w ilości 1 kilograma marihuany z Królestwa Holandii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej tj. przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2012 r., Nr 124) i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny, ustalając wartość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

II. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec **W. C.** w odniesieniu do pkt. I wyroku środek karny w postaci przepadku korzyści majątkowej w kwocie 1000 (jeden tysiąc) złotych;

III. w granicach zarzucanego w akcie oskarżenia czynu **J. B.** uznał za winnego tego, że: w okresie od października 2007 roku daty bliżej nieustalonej do 24 listopada 2007 roku, w R. i K., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci nie mniej niż 20 kilogramów marihuany, w ten sposób, że nabywał kilkakrotnie poszczególne jej partie od innej ustalonej osoby, w celu dalszej odsprzedaży, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w Dz.U. 2005.179.1485 w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwa) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wartość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

IV. w granicach zarzucanego w akcie oskarżenia czynu, określonego w pkt 1 **G. Z.** uznał za winnego tego, że: w okresie od września 2006 roku do końca września 2007 roku dat bliżej nieustalonych, w R. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, wbrew przepisom ustawy dokonał wewnątrzwspólnotowego przywozu znacznej ilości środka odurzającego, tj. nie mniej niż 26 kilogramów marihuany w ten sposób, że nie mniej niż trzynastokrotnie, w ilości po co najmniej 2 kilogramy, przywiózł środek odurzający w postaci marihuany z Królestwa Holandii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

tj. przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2012 r., Nr 124) w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i 360 (trzysta sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wartość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

V. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec G. Z. w odniesieniu do pkt. IV wyroku środek karny w postaci przepadku korzyści majątkowej w kwocie 13000 (trzydzieści tysięcy) złotych;

VI. **G. Z.** uznał za winnego dokonania zarzucanego w akcie oskarżenia czynu, określonego w pkt 2 z tą zmianą, że ustalił, iż posiadał przedmiotową amunicję w dniu 21 listopada 2012 roku i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył **G. Z.** karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności;

VIII. w granicach zarzucanego w akcie oskarżenia czynu **J. R.** uznał za winnego tego, że: w okresie od marca 2008 roku daty bliżej nieustalonej do 28 maja 2008 roku, w R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, wbrew przepisom ustawy, dokonał wewnątrzwspólnotowego przywozu znacznej ilości środków odurzających co najmniej 4 kilogramów marihuany, w ten sposób, że dwukrotnie przywiózł marihuanę z Królestwa Holandii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej tj. przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2012 r., Nr 124) w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wartość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

IX. w granicach zarzucanego w akcie oskarżenia czynu, określonego w pkt 1 **P. D. (1)** uznał za winnego tego, że: w okresie od stycznia 2004 roku daty bliżej nieustalonej do 19 marca 2004 roku, w R. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci nie mniej niż 5 kilogramów marihuany, w ten sposób, że pięciokrotnie kupił po nie mniej niż 1 kilogramie od innej ustalonej osoby, w celu dalszej odsprzedaży, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w Dz.U.2005.179.1485 w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu

narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 1(jeden) rok i 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny, ustalając wartość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

X. w granicach zarzucanych w akcie oskarżenia czynów, określonych w pkt 2,3,4,5,6 **P. D. (1)** uznał za winnego tego, że: w okresie od marca 2008 roku do jesieni 2009 roku dat bliżej nieustalonych, w R. i innych miejscowościach, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowej, a w tym:

- w okresie od marca 2008 roku daty bliżej nieustalonej do 28 maja 2008 roku dwukrotnie nabył od innej ustalonej osoby łącznie nie mniej niż 4 kilogramy marihuany w celu dalszej odsprzedaży;

- w okresie od końca lipca 2008 roku do października 2008 roku dat bliżej nieustalonych sześciokrotnie nabył od innej ustalonej osoby łącznie nie mniej niż 12 kilogramów marihuany w celu dalszej odsprzedaży;

- na przełomie 2008 roku i 2009 roku dat bliżej nieustalonych dwukrotnie nabył od innej ustalonej osoby łącznie nie więcej niż 1 kilogram kokainy w celu dalszej odsprzedaży;

- w okresie od maja 2009 roku do września 2009 roku dat bliżej nieustalonych trzykrotnie sprzedał innej ustalonej osobie łącznie nie mniej niż 1500 gramów amfetaminy;

- w okresie drugiej połowy roku 2009 dat bliżej nieustalonych dwukrotnie nabył od innej ustalonej osoby łącznie nie więcej niż 1 kilogram kokainy;

tj. przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w Dz.U.2005.179.1485 w zw. z art. 4§1kk w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzy) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, ustalając wartość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

XI. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeczone kary połączył i wymierzył **P. D. (1)** karę 4 (cztery) lata pozbawienia wolności i 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, ustalając wartość jednej stawki na kwotę 20(dwudziestu) złotych;

XII. w granicach zarzucanych w akcie oskarżenia czynów, określonych w pkt 1 i 2 **D.D.**uznał za winnego tego, że: w okresie od końca lipca 2008 roku do 31 października 2008 roku dat bliżej nieustalonych, w R., wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy dokonał wewnątrzspółnotowego przywozu środków odurzających, a w tym:

- w okresie od końca lipca 2008 roku do października 2008 roku dat bliżej nieustalonych nie mniej niż sześć razy przywiózł z Królestwa Holandii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie mniej niż 12 kilogramów marihuany;

- w okresie 26 października 2008 roku do 31 października 2008 roku przywiózł z Królestwa Hiszpanii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie więcej niż 1 kilogram kokainy;

tj. przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2012 r., Nr 124) w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięć) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, ustalając wartość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

XIII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec D.D.w odniesieniu do pkt. XII wyroku środek karny w postaci przypadku korzyści majątkowej w kwocie 6000 (sześć tysięcy) złotych;

XIV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w tym: W. C. od dnia 21 listopada 2012r. do dnia 16 stycznia 2013r., J. B. od dnia 21 listopada 2012r. do dnia 16 stycznia 2013r., G. Z. od dnia 21 listopada 2012r. do dnia 16 stycznia 2013r., J. R. od dnia 22 listopada 2012r. do dnia 16 stycznia 2013r., P. D. (1) od dnia 5 grudnia 2012r. do dnia 6 grudnia 2012r. oraz D.D. od dnia 13 stycznia 2013r. do dnia 15 stycznia 2013r.;

XV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. W. – Kancelaria Adwokacka w R. oraz J. G. – Kancelaria Adwokacka w R. kwoty po 1180,80 (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt złotych osiemdziesiąt groszy) wraz z podatkiem VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym: W. C. i J. R. z urzędu, a nadto na rzecz adw. M. S. (1) – Kancelaria Adwokacka w R. kwotę 738,00 (siedemset trzydzieści osiem złotych) wraz z podatkiem VAT tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej oskarżonemu P. D. (1) z urzędu.

XVI. zwolnił w całości oskarżonych od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli obrońcy oskarżonych W. C., G. Z., J. R., P. D. (1), D.D., J. B..

Obrońca oskarżonego **W. C.** zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść W. C.. Zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania karnego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. poprzez:

- uznanie wyjaśnień oskarżonego W. C. jako jedynie przyjętej przez niego linii obrony, zwłaszcza w kwestii jego jasnego oraz kategorycznego stanowiska w toku procesu, iż nie przyznaje się do zarzucanego mu czynu,
- uznanie przez Sąd I instancji zeznań świadka J. C. - byłego konkubenta głównego świadka - A. H. za niewiarygodne podczas gdy, jasne, bezsprzeczne oraz klarowne zeznania owego świadka w sposób znaczący uwidaczniały rzeczywisty cel składanych przez wymienioną zeznań - zmarginalizowanie jej odpowiedzialności za udział w przestępczym procederze oraz uniknięcie przez wymienioną odpowiedzialności karnej,

2. naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., mające wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez bezkrytyczne przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom A. H. podczas gdy jej zeznania są niespójne, ubogie w szczegóły, wewnątrznie sprzeczne zwłaszcza co do okoliczności oraz przebiegu zarzucanego przestępstwa oskarżonemu W. C.;

3. naruszenie art. 7 k.p.k. mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez naruszenie zasady bezpośredniości, poprzez zaniechanie dokonania przez Sąd I instancji bezpośredniego przesłuchania A. H., celem zweryfikowania przedstawianych przez świadka twierdzeń;

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał istotny wpływ na jego treść poprzez uznanie, iż oskarżony swym zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu przestępstwa polegającego na uznaniu, iż oskarżony W. C. w dniu 31 grudnia 2009 roku dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających, w ilości co najmniej 1 kilograma marihuany podczas gdy zebrany w przedmiotowym postępowaniu materiał dowodowy prowadzi do przeciwnych ustaleń.

Podnosząc powyższe, obrońca oskarżonego W. C. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu. Ewentualnie wniósł o uchylenie powyższego wyroku celem ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Radomiu.

Obrońca oskarżonego **J. B.** zaskarżył powyższe orzeczenie w całości na korzyść oskarżonego. Zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. poprzez taką ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, która przeczy zasadom logicznego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, w szczególności:

a) pominięcie przy ocenie dowodu z zeznań świadka A. H.:

- że ukrywa się ona przed organami ścigania i wymiarem sprawiedliwości, o czym sąd wiedział, co jasno wynika z akt sprawy (t. VII, k. 1212-1213), a mimo to do tej okoliczności w uzasadnieniu się nie odniósł, wskazując jedynie, że nie mógł przesłuchać bezpośrednio świadka, ale nie wskazując, z jakiego powodu (s. 3 uzasadnienia wyroku),
- że w sprawie II K 80/12 została skazana w związku ze złożeniem wyjaśnień na bardzo niską karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,
- że wskazała J. B. jako sprawcę dopiero w toku ostatniego w zasadzie z przesłuchania z dnia 26 listopada 2010r. wcześniej nie wspominając o nim ani słowa (pomimo, że składała wyjaśnienia począwszy od kwietnia 2010 r.),
- faktu upływu czasu, to jest, że obciążające J. B. wyjaśnienia złożyła w listopadzie 2010r., a dotyczyły okresu 3 lata wcześniej - to jest 2007r., zaś świadek wskazywała dokładne ilości i ilość kursów, jakie odbyli J. i R. C., żeby nabyć w Holandii marihuanę, którą odkupił, jak twierdziła w całości, J. B.,
- faktu, że zeznań świadka w zakresie sprawstwa J. B. nie potwierdza żaden inny dowód - inaczej niż w stosunku do innych oskarżonych w niniejszej sprawie.

b) pominięcie przy ocenie wszystkich dowodów w sprawie, że J. C. nie miał postawionych zarzutów dotyczących działalności związanej z oskarżonymi w niniejszej sprawie (notatka urzędowa - t. VI, k. 1126 i k.1119, także postanowienie o wyłączeniu materiałów do odrębnego prowadzenia: t. IV, k. 771-774), przy jednoczesnym ustaleniu sądu, że J. C. dopuścił się szeregu przestępstw (s. 1 - 5 uzasadnienia) i był trzonem przestępnego działania wszystkich osób (s. 9 uzasadnienia),

c) dowolne stwierdzenie, że zeznania świadka L. L. miejscami wzajemnie się wykluczają bez wskazania, o jakie fragmenty tych zeznań chodzi, co doprowadziło do stwierdzenia ich niewiarygodności.

Jednocześnie w zakresie tego zarzutu obrońca wskazał nowy fakt w oparciu o art. 427 § 3 k.p.k.: odwołanie złożonych wyjaśnień przez A. H. złożone przed notariuszem w dniu 20 sierpnia 2014 r. w R..

2. naruszenie przepisów postępowania, a to art. 391 § 1 k.p.k. poprzez odczytanie na rozprawie w dniu 10 marca 2014r. protokołów zeznań świadka A. H., i zaniechanie jej poszukiwań (także za granicą) i wezwań na rozprawę po 20 lutego 2014r. (po pierwszej rozprawie), w sytuacji gdy sąd na nowo otworzył przewód sądowy i przez kolejne 4 miesiące prowadził postępowanie dowodowe wydając wyrok dopiero 30 czerwca 2014r., a jednocześnie obiektywnie świadek przebywała w Polsce w dniu 20 sierpnia 2014r. czego dowodzi wskazany w niniejszej apelacji dowód (podpis notarialnie poświadczony w Kancelarii Notarialnej w R.).

W zakresie tego zarzutu obrońca wskazał nowy fakt w oparciu o art. 427 § 3 k.p.k.: odwołanie złożonych wyjaśnień przez A. H. złożone przed notariuszem w R. w dniu 20 sierpnia 2014r.

3. naruszenie art. 2 § 2 k.p.k. i art. 167 k.p.k. poprzez brak inicjatywy dowodowej:

a) mającej na celu weryfikację sprawstwa J. B., a to brak przesłuchania świadka R. C. i brak jakiegokolwiek inicjatywy sądu w tym zakresie, przy jednoczesnym ustaleniu sądu, że marihuanę, którą w całości kupił J. B. od J. C. przywoził ten ostatni razem z R. C.,

b) zmierzającej do ustalenia kręgu odbiorców narkotyków, jakie J. B. kupił od J. C., co ma znaczenie dla kwalifikacji prawnej czynu, i winno prowadzić sąd do ewentualnego skazania za posiadanie narkotyków, a nie uczestnictwo w obrocie nimi.

Na podstawie art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 427 § 3 k.p.k. obrońca oskarżonego wskazał nowe fakty w sprawie i wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci oświadczenia świadka A. H. z podpisem notarialnie poświadczonym złożonego przed notariuszem U. D. w Kancelarii Notarialnej w R. przy ul. (...) w dniu 20 sierpnia 2014r. na okoliczność jego treści to jest zanegowania prawdziwości wszystkich swoich wcześniejszych zeznań i wyjaśnień, jak i na okoliczność faktu, iż świadek 20 sierpnia 2014 r. przebywała w R..

Obrońca oskarżonego J. B. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca **G. Z. i D.** D.zaskarżył przedmiotowe orzeczenie Sądu Okręgowego w przedmiocie winy oskarżonego G. Z. co do czynu określonego w pkt IV wyroku oraz w przedmiocie kary co do czynu określonego w pkt VI wyroku oraz w przedmiocie winy oskarżonego D.D.w przedmiocie czynów określonych w pkt XII wyroku.

Obrońca oskarżonych zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu:

1. obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie naruszenie art. 5 § 2 i 7 k.p.k., w przypadku gdy zinterpretowano na niekorzyść oskarżonych wszelkie wątpliwości przeprowadzając dowolną ocenę materiału dowodowego.
2. błąd w ustaleniach Sądu polegający na uznaniu, że zeznania A. H. nie budzą żadnych wątpliwości i są w 100 % wiarygodne.
3. niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu G. Z. kary za czyn określony w pkt. VI wyroku zakwalifikowany z art. 263 § 2 k.k. przejawiającą się w jej bezzwzględnym charakterze.

Podnosząc powyższe, obrońca oskarżonych wniósł o uchylenie wyroku o karze łącznej w stosunku do oskarżonego G. Z. i uchylenie sprawy w przedmiocie rozpoznania czynu określonego w pkt. IV wyroku do ponownego rozpoznania, wymierzenie oskarżonemu za czyn określony w pkt. VI wyroku warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Nadto obrońca wniósł o uchylenie wyroku co do oskarżonego D.D.i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca wniósł również o uzupełnienie materiału dowodowego i zaliczenie w jego poczet oświadczenia A. H. złożonego na piśmie w formie kopii poświadczonej przez notariusza i podpisem złożonym przez A. H. przed notariuszem.

Obrońca oskarżonego **J. R.** zaskarżył powyższe orzeczenie w całości na korzyść J. R.. Zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa procesowego przez:

a) naruszenie art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., mające wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez dowolną, oderwaną od zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę dowodu z zeznań A. H. i bezkrytyczne obdarzenie ich wiarą, podczas gdy jej zeznania są nierzetelne, nieobiektywne, a nadto wewnętrznie sprzeczne, ubogie w szczegóły, zarówno w zakresie dat przedmiotowych zdarzeń oraz zachowania oskarżonego J. R., co przy konsekwentnym ukrywaniu się przez A. H. przed organami ścigania oraz niemożności zweryfikowania podawanych przez nią okoliczności w znaczący sposób wpływa na brak ich wiarygodności,

b) naruszenie art. 7 k.p.k. mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez naruszenie zasady bezpośredniości, przejawiające się w zaniechaniu dokonania przez Sąd Okręgowy bezpośredniego przesłuchania głównego świadka - A. H., co w zupełności uniemożliwiło zweryfikowanie przedstawianych przez wymienioną okoliczności oraz w sposób znaczący wpłynęło na możliwość obrony oskarżonego,

c) naruszenie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. mające wpływ na treść wydanego orzeczenia polegające na jednostronnej i niekorzystnej dla oskarżonego ocenie zebranego w sprawie materiału poprzez:

- nie przyznanie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, w których konsekwentnie oraz kategorycznie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu,
- uznanie zeznań świadka przesłuchiwanego w toku postępowania J. C. za niewiarygodne, podczas gdy wymieniony świadek w sposób jednoznaczny wskazywał, iż A. H. jest osobą nieobiektywną, a treść składanych przez nią zeznań jest w zupełności pozbawiona wiarygodności oraz, iż jedynym celem składania obciążających zeznań przez wymienioną było uniknięcie przez nią tymczasowego aresztowania oraz uniknięcie grożącej jej kary pozbawienia wolności;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na uznaniu, iż oskarżony J. R. w okresie od marca 2008 roku daty bliżej nie ustalonej do 28 maja 2008 roku dokonał wewnątrzspółnotowego przewozu środków odurzających w ilości co najmniej 4 kilogramów marihuany podczas gdy prawidłowa ocena całokształt materiału dowodowego, nie daje podstaw do poczynienia powyższych ustaleń.

Końcowo obrońca oskarżonego J. R. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku celem ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Radomiu.

Obrońca oskarżonego **P. D. (1)** adw. M. S. (2) zaskarżył powyższy wyrok jednocześnie zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania tj. art. 4, art. 5 § 2, art. 7 i art. 424 § 1 k.p.k. przez jednostronną i dowolną ocenę materiału dowodowego, rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, uwzględnienie wyłącznie okoliczności dla oskarżonego niekorzystnych z pominięciem tych przemawiających na jego korzyść, niewskazanie w uzasadnieniu okoliczności popełnienia zarzucanych oskarżonemu czynów.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się przypisanych mu czynów, podczas gdy prawidłowa ocena dowodów przeprowadzonych w sprawie nie pozwalała na przyjęcie takich ustaleń.

Obrońca oskarżonego P. D. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Nadto wniósł o przeprowadzenie dowodu z załączonego oświadczenia A. H., której podpis został poświadczony przez notariusza U. D. za rep. A. nr 7526/2014, na okoliczność, iż zeznania złożone przez tegoż świadka w postępowaniu przygotowawczym nie polegały na prawdzie.

Obrońca oskarżonego **P. D. (1)** adw. M. S. (1) zaskarżył powyższy wyrok w całości zarzucając obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj.:

1. art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 6 ust 3 pkt d) Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 roku poprzez przeprowadzenie jedyne dowodu obciążającego oskarżonego - z zeznań świadka A. H., z naruszeniem zasady bezpośredniości kontaktu sądu orzekającego z przeprowadzonymi na rozprawie głównej dowodami i uniemożliwienie zarówno oskarżonemu, jak i jego obrońcy zadawania pytań świadkowi celem weryfikacji jego zeznań, co w konsekwencji naruszało prawa oskarżonego do aktywnej obrony;

2.art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie przesłuchania bezpośrednio przed Sądem świadka A. H., co uniemożliwiło wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w szczególności ustalenie skąd świadek posiada wiedzę i stanowczo twierdzi, iż oskarżony P. D. (1) nabywał od J. C. narkotyki w celu dalszej odsprzedaży;

3. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, iż oskarżony P. D. (1) wielokrotnie nabywał od J. C. narkotyki w celu dalszej odsprzedaży w sytuacji, gdy poza gołosłownym, niezweryfikowanym na etapie postępowania sądowego twierdzeniem świadka A. H. w tym zakresie, brak jest jakichkolwiek dowodów tę okoliczność potwierdzających.

Wskazując na powyższe, obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesione apelacje są bezzasadne i to w stopniu oczywistym i – jako takie – nie zasługują na uwzględnienie.

Mając na uwadze fakt, że sformułowane w środkach odwoławczych zarzuty są w przeważającej mierze tożsame ze sobą, Sąd Apelacyjny uznał za celowe łączne ustosunkowanie się do tych zarzutów.

Odnosząc się zatem do postawionych w apelacjach obrońców oskarżonych zarzutów obrazy prawa procesowego, a mianowicie art. 2, 4, 5 § 2, 7, 167, 366 § 1, 410 i 424 k.p.k., stwierdzić należy, iż są całkowicie bezzasadne. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy orzekając w niniejszej sprawie procedował w pełni prawidłowo, nie uchybiając normom zarówno z zakresu prawa procesowego, jak i materialnego. W toku postępowania zostały wyjaśnione – zgodnie z nakazem płynącym z dyspozycji przepisu art. 366 § 1 k.p.k. – wszystkie istotne dla sprawy okoliczności. Ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy poczynił

w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (art. 410 k.p.k.), który ocenił z poszanowaniem reguł wynikających z art. 4, 5 i 7 k.p.k., a swoje stanowisko w sposób wyczerpujący uzasadnił w pisemnych motywach wyroku sporządzonych zgodnie z wymogami art. 424 § 1 k.p.k. – w szczególności Sąd ten wskazał w uzasadnieniu, które fakty uznał za udowodnione lub też nie, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym.

Odnosnie zarzutu naruszenia art. 2 § 2 k.p.k. wskazać należy, że przepis ten nie może stanowić samodzielnej podstawy apelacji. Formułuje on zasadę prawdy materialnej, a więc dyrektywy o charakterze ogólnym, której przestrzeganie jest gwarantowane w przepisach szczegółowych, zwłaszcza tych nakazujących lub zakazujących dokonywania określonych czynności w odpowiedniej sytuacji procesowej i dopiero wskazanie naruszenia tych konkretnych norm może uzasadniać zarzut apelacyjny (por. wyrok SN z dnia 5 października 2010 roku, III KK 370/09, LEX nr 844464; postanowienie SN z dnia 17 kwietnia 2007 roku, V KK 79/07, LEX nr 280729).

Nie mają racji skarżący, gdy zarzucają Sądowi I instancji naruszenie zasady obiektywizmu (art. 4 k.p.k.) i dowolną ocenę dowodów (art. 7 k.p.k.), poprzez przyjęcie za wiarygodne jedynie dowodów obciążających oskarżonych, a pominięcie dowodów dla nich korzystnych. Sąd orzekający miał w polu widzenia wszystkie dowody zebrane w toku postępowania, zarówno te dla oskarżonych niekorzystne, jak i te przemawiające na ich korzyść.

Przypomnieć należy, że przepis art. 4 k.p.k. stanowi jedną z ogólnych zasad rządzących procesem karnym, a mianowicie zasadę obiektywizmu, a ponieważ przedmiotem uchybień zarzucanych w apelacji mogą być jedynie konkretne normy nakazujące lub zakazujące dokonywania określonych czynności w danych sytuacjach procesowych, to zarzut obrazy wskazanego przepisu nie może stanowić podstawy apelacji (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 23

czerwca 2004 roku, II AKa 140/04, LEX nr 145869; postanowienie SN z dnia 16 marca 2001 roku, V KKN 19/99, LEX nr 51668).

Z analizy materiału dowodowego wynika, że Sąd Okręgowy nie powziął jakichkolwiek wątpliwości natury faktycznej co do okoliczności przypisanych W. C., J. B., G. Z., J. R., D.D., P. D. (1) przestępstw. W związku powyższym, nie mogło dojść do naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., statuującego zasadę in dubio pro reo w procesie karnym. Zarzut obrazy tego przepisu mógłby bowiem zostać skutecznie podniesiony przez skarżących tylko wówczas, gdyby Sąd Okręgowy dopatrył się wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych lub wykładni prawa, których usunąć się nie da i wątpliwości te rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonych. Taka sytuacja procesowa w tej sprawie nie miała jednak miejsca, zaś odmienny, subiektywny pogląd autorów apelacji jest w tej kwestii bez znaczenia. Dla oceny, czy nie została naruszona omawiana reguła nie są bowiem miarodajne wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd meriti rzeczywiście powziął wskazane wyżej wątpliwości, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. Treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku nie wskazuje bowiem, aby Sąd ten przedstawił swoje wątpliwości i nie mogąc ich usunąć rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonych.

Nie można zgodzić się z autorami apelacji, którzy twierdzą, iż Sąd Okręgowy w procesie dochodzenia do ustaleń faktycznych postępował wbrew treści 410 k.p.k., a więc, że oparł się jedynie na fragmencie zgromadzonych w sprawie dowodów, a zaprezentowana przez tenże Sąd ich ocena wykracza poza zakreślone przepisem art. 7 k.p.k. granice sędziowskiej swobody ocen, wkraczając w dowolność.

Sąd Okręgowy omówił i przeanalizował w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zgromadzone w sprawie dowody. W sposób logiczny wyjaśnił przy tym, dlaczego zebrane w sprawie dowody uznał za wiarygodne i wskazujące na sprawstwo oskarżonych przypisanych im przestępstw oraz dlaczego odmówił wiary dowodom przeciwnym, w zakresie, w jakim oskarżeni negowali popełnienie tych przestępstw. Sprawstwo W. C., J. B., G. Z., J. R., P. D. (1), D.D. wynika w głównej mierze z zeznań A. H., a ich ocena zyskała aprobatę sądu odwoławczego. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku spełniają wymogi określone w art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego nie sposób zgodzić się ze skarżącymi, że Sąd I instancji oceniając zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy, dopuścił się naruszenia art. 7 k.p.k. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego (wyrok SN z dnia 9 listopada 1990 roku, WRN 149/90, LEX nr 20454), przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jeśli tylko:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy;
- stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających, zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego;
- jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Wszystkie powyższe wymogi Sąd I instancji spełnił. Wywody skarżących zawarte w apelacjach przedstawiają natomiast alternatywną wersję oceny dowodów i stanowią jedynie czystą polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego, nie popartą żadnymi logicznymi argumentami i – jako takie – nie są one w stanie spowodować uwzględnienia zarzutu obrazy art. 7 k.p.k.

Sąd Okręgowy kompleksowo przeanalizował zeznania A. H..

Oskarżeni W. C., J. B., G. Z., J. R., P. D. (1), D.D. pojawiali się w zakresie opisywanych przez nią okoliczności dotyczących popełnienia szeregu czynów zabronionych. Zdaniem Sądu Apelacyjnego brak jakichkolwiek powodów, dla których świadek miałaby niezgodnie z prawdą pomawiać oskarżonych o dokonanie przypisanych im przestępstw, także z perspektywy korzyści procesowych, które zapewnia art. 60 § 3 i 4 k.k.

Nie sposób także zgodzić się z zarzutem obrazy art. 92 k.p.k. Naruszenie tego przepisu może bowiem polegać na pominięciu jakiegokolwiek okoliczności ujawnionej w toku rozprawy, bądź też oparcie ustaleń faktycznych na okoliczności w jej toku nieujawnionej. W przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca.

Obrońcy oskarżonych W. C., J. B., G. Z., J. R., P. D. (1), D.D.zarzucili Sądowi I instancji naruszenie zasady bezpośredniości poprzez zaniechanie przesłuchania A. H. przed Sądem Okręgowym.

Przed wszystkim podnieść należy, że nie można mówić o naruszeniu art. 391 k.p.k. polegającym na odczytaniu zeznań świadka, wówczas gdy ustawa wprost zezwala sądowi na takie postąpienie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2003r. sygn. akt III KK 110/03, R-OSN KW 2003, poz. 2722). Niewątpliwie takie zezwolenie jest przejawem preferowania zasad szybkości i ekonomiki procesowej nad zasadą bezpośredniości.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko utrwalone w orzecznictwie i doktrynie, że przepis art. 391 § 1 k.p.k. należy interpretować celowościowo, a zatem przeszkoda powinna być realną, dość trwale istniejącą, rzeczywiście uniemożliwiająca przybycie świadka i jego bezpośrednio przesłuchanie przed Sądem. Przy spełnieniu tych przesłanek możliwe jest odczytanie zeznań świadka bez względu na ich wagę dla postępowania, nawet bez zgody stron (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2014r. sygn. akt III KK 117/14, z dnia 20 sierpnia 2014r. sygn. akt II KK 204/14).

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy wyczerpał przewidziane przez prawo procesowe czynności zmierzające do usunięcia przeszkody uniemożliwiającej stawienie świadka. Po upływie w dniu 2 sierpnia 2013r. aktu oskarżenia w przedmiotowej sprawie, jeszcze przed wyznaczeniem pierwszego terminu rozprawy, Sąd Okręgowy w Radomiu podjął czynności mające na celu ustalenie miejsca pobytu A. H. (k. 968). Nie odniosły one jednak pozytywnych rezultatów.

Bezsporne jest to, że głównym dowodem obciążającym oskarżonych są zeznania A. H. złożone w toku postępowania przygotowawczego. Relacje świadka –wobec faktu ukrywania się A. H. przed organami ścigania – nie mogły zostać zweryfikowane poprzez jej bezpośrednio przesłuchanie w fazie judykacyjnej procesu karnego. Po złożeniu obszernych zeznań w postępowaniu przygotowawczym A. H. zaprzestała kontaktów z organami procesowymi, wyjechała za granicę, ukrywała się, była poszukiwana listem gończym (k. 995). Liczne czynności podjęte przez Sąd I instancji w zakresie sprowadzenia świadka na rozprawę w celu jej przesłuchania nie doprowadziły do ujawnienia miejsca pobytu świadka wobec niemożności doręczenia jej wezwania. W świetle powyższego, wystąpiła w sprawie ważna przyczyna braku stawienia A. H. na rozprawie, niezależna od sądu orzekającego, pozwalająca na odczytanie zeznań tego świadka w trybie art. 391 § 1 k.p.k., do którego doszło na rozprawie w dniu 10 marca 2014r. (k. 1219v). W przekonaniu sądu odwoławczego, skorzystanie przez Sąd z możliwości, jakie stwarza omawiany przepis było w pełni zasadne.

To, że Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wskazał, z jakiego powodu A. H. nie została przesłuchana bezpośrednio przed Sądem I instancji nie

nie ma żadnego wpływu na treść zapadłego w sprawie wyroku. Poza tym powody, dla których Sąd Okręgowy ujawnił zeznania tego świadka w trybie art. 391 § 1 k.p.k. wskazane zostały przecież w protokole rozprawy z dnia 10 marca 2014r. (k. 1219v).

Całkowicie chybiony pozostaje zarzut skarżących (w szczególności obrońcy oskarżonego J. B.), że uczyniono zbyt mało, aby A. H. mogła zostać przesłuchana bezpośrednio przed Sądem tj. nie podjęto czynności zmierzającej do ustalenia adresu jej pobytu za granicą, jak i doręczenia wezwania. W orzecznictwie przyjmuje się, iż sam fakt przebywania świadka za granicą upoważnia sąd do skorzystania z dyspozycji art. 391 § 1 k.p.k. i odczytania jego zeznań. Uprawnienie to nie napotyka jakiegokolwiek ograniczenia poprzez to, że waga odczytywanych zeznań jest kluczowa dla prowadzonego procesu. Wobec faktu prawdopodobnego pobytu świadka za granicą, jej ukrywania się przed organami

ścigania, istniała trwała przeszkoda rzeczywiście uniemożliwiająca przybycie tego świadka do Sądu i jej bezpośrednio przesłuchanie.

Podkreślić należy, że nie można również mówić o obrazie art. 391 § 1 k.p.k., jeżeli sąd mimo szeregu czynności, nie jest w stanie ustalić miejsca aktualnego pobytu świadka, a żaden przepis nie nakazuje mu podjęcia jeszcze jakiejś szczególnej inicjatywy w celu odnalezienia go. Możliwość odczytania zeznań stanowi przy tym wyjątek od zasady ustności rozprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2010r. sygn. akt II KK 284/10).

Również Sąd Apelacyjny w Lublinie podjął próbę wezwania tego świadka na rozprawę odwoławczą, jednakże dokonanie czynności procesowych z udziałem A. H. – tak jak przed Sądem Okręgowym - było z przyczyn obiektywnych niemożliwe. Z ustaleń poczynionych przez sąd odwoławczy wynika, że A. H. nie przebywa w miejscu zamieszkania, jej aktualne miejsce pobytu nie jest znane, od sierpnia 2013r. jest osobą poszukiwaną listem gończym, prawdopodobnie przebywa na terenie Wielkiej Brytanii (zwrot wezwania z adnotacją „awizowano powtórnie, nie podjęto w terminie” k. 1669, pismo Komisariatu Policji II w R. z dnia 28 kwietnia 2015 roku, k. 1658, pismo Prokuratury Okręgowej w Katowicach Wydział V Śledczy k. 1633).

Ostatecznie Sąd Apelacyjny w dniu 26 maja 2015r. uchylił swoje postanowienie z dnia 17 lutego 2015 roku w przedmiocie dopuszczenia dowodu z zeznań świadka A. H. z uwagi na fakt, iż dowodu tego nie dało się przeprowadzić z powodu ukrywania się świadka przed organami ścigania (k. 1679v).

Nie można zaakceptować stanowiska skarżących, że brak bezpośredniego przesłuchania A. H. przed Sądem Okręgowym doprowadziło do naruszenia prawa do obrony oskarżonych (art. 6 k.p.k.).

Jedną z podstawowych zasad procesu karnego jest zasada prawa do obrony. Zasada ta została podniesiona do rangi zasady konstytucyjnej (art. 42 ust. 2 Konstytucji RP). Znajduje również swoje miejsce w traktatach międzynarodowych regulujących zagadnienia praw człowieka.

Art. 6 k.p.k. przewiduje prawo do obrony w sensie materialnym, rozumiane jako prawo do przeciwstawiania się tezie oskarżenia poprzez składanie wyjaśnień i realizację uprawnienia do składania wniosków, w tym także dowodowych w toku całego procesu, we wszystkich jego fazach, jak i prawo do obrony w sensie formalnym, rozumiane jako prawo do korzystania z pomocy obrońcy. W postępowaniu przygotowawczym i przed Sądem oskarżeni i ich obrońcy podejmowali czynności procesowe w ramach realizacji przyjętej linii obrony. Nie zostali oni w żaden sposób ograniczeni w możliwości kwestionowania dowodów zebranych w niniejszej sprawie.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w pełni podziela stanowisko zawarte w orzeczeniu Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 grudnia 2014r. sygn. akt II AKa 391/14, z którego wynika, że „każde skorzystanie z możliwości wskazanych w art. 391 § 1 k.p.k. siłą rzeczy uniemożliwia stronom zadawanie pytań świadkowi, lecz jeśli decyzja o skorzystaniu z możliwości przewidzianej w tym przepisie znajduje swoje uzasadnienie tj. zachodzi choćby jedna z sytuacji w nim wskazanych, nie można utożsamiać jej z naruszeniem prawa do obrony”. W rozważanej sprawie mamy do czynienia właśnie z taką sytuacją. Poza tym stosowanie przez sąd procedury przewidzianej w ustawie nie może być oceniane jako naruszenie prawa do obrony (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 31 maja 2012r. sygn. akt II AKa 123/12).

Nie jest trafny podniesiony przez obrońcę G. Z. i D.D.zarzut zaniechania przeprowadzenia przez Sąd I instancji konfrontacji. Dokonanie czynności procesowych z udziałem A. H., a zatem także ewentualnej jej konfrontacji z oskarżonymi było z przyczyn obiektywnych niemożliwe. Art. 172 k.p.k. nie nakłada na sąd obowiązku przeprowadzenia konfrontacji świadków w każdym wypadku sprzeczności, lecz tylko w sytuacji, gdy może to przyczynić się do prawidłowego ustalenia stanu faktycznego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2001r. sygn. akt III KKN 484/99, Prok. i Pr. – wkł. 2001/9/5). Przeprowadzenie lub nieprzeprowadzenie konfrontacji pozostawione jest ocenie organu procesowego co do celowości tej czynności w konkretnej sprawie. W tym konkretnym przypadku nie zachodziła potrzeba, aby przeprowadzić konfrontację z udziałem A. H.. Zaznaczyć należy, że wprawdzie obrońcy sprzeciwili się

odczytaniu zeznań świadka, to także nie wnosili o przeprowadzenie konfrontacji z udziałem A. H.. Podnoszenie w apelacji zaniechania przeprowadzenia przez Sąd Okręgowy konfrontacji nie jest zasadne.

Wbrew stanowisku skarżących, materiał dowodowy zgromadzony w sprawie dawał możliwość pozytywnej weryfikacji zeznań A. H.. Jej relacje w zakresie okoliczności dokonania przez oskarżonych W. C., J. B., G. Z., J. R., P. D. (1), D.D.przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii tj. między innymi dokonania wewnątrzspółnotowego przywozu znacznej ilości środków odurzających z Królestwa Holandii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nadto uczestniczenia w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych (art. 55 ust. 1 i 3 oraz art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012r. Nr 124) są – w ocenie Sądu Apelacyjnego - zgodne z prawdą i znajdują odzwierciedlenie w zebranych materiale dowodowym.

To, że zeznania A. H. stanowiły jedyny dowód na powiązanie oskarżonych z przypisanymi im przestępstwami nie oznacza, że był on niewystarczający do czynienia jednoznacznych ustaleń w tym zakresie, nawet w sytuacji braku możliwości przeprowadzenia tego dowodu na rozprawie. Szereg innych okoliczności opisanych przez tego świadka dało się pozytywnie zweryfikować częścią pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie. W przekonaniu sądu odwoławczego, trafnym jest wniosek o braku racjonalnych podstaw faktycznych do kwestionowania wartości dowodowej relacji świadka odnoszącej się do oskarżonych, zwłaszcza że przeciwnych argumentów w tym zakresie nie dostarczyli sami oskarżeni oraz ich obrońcy.

W tym miejscu podnieść należy, że skarżący w swoich apelacjach wnieśli o przeprowadzenie dowodu z dokumentu z postaci oświadczenia świadka A. H. z notarialnie poświadczonym podpisem złożonym przed notariuszem w dniu 20 sierpnia 2014r. między innymi na okoliczność zanegowania prawdziwości jej wcześniejszych zeznań i wyjaśnień. W dniu 26 maja 2015r. Sąd Apelacyjny na podstawie art. 170 § 1 pkt. 1 k.p.k. oddalił wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z treści oświadczenia A. H. z dnia 20 sierpnia 2014 roku na okoliczność treści jej zeznań w sprawie z uwagi na to, iż przeprowadzenie tego dowodu jest niedopuszczalne w myśl art. 174 k.p.k. (k. 1679v). Zgodnie z tym przepisem dowodu z wyjaśnień oskarżonego lub zeznań świadka nie wolno zastępować treścią pism, zapisków lub notatek urzędowych. Wszelkiego rodzaju oświadczenia świadka składane na piśmie, zapiski oraz notatki nie są dowodem w sprawie, ponieważ nie spełniają wymogów stawianych dla protokołu.

Nie można zgodzić się z twierdzeniem obrońcy W. C., że dowód z zeznań A. H. to dowód z pomówienia. Relacje A. H. zostały poddane przez Sąd Okręgowy ocenie ze szczególną wnikliwością, z ostrożnością. Znalazło to potwierdzenie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia (str. 8-24). Sąd Okręgowy nie miał jakichkolwiek wątpliwości co do prawdziwości składanych przez nią zeznań, jak również co do stanu psychicznego świadka, jej zdolności postrzegania lub odtwarzania spostrzeżeń. O wiarygodności złożonych przez nią zeznań świadczyć może to, że A. H. swoimi zeznaniami obciążała nie tylko obce jej osoby, ale także członków swojej rodziny, w tym swojego byłego konkubenta J. C.. Ujawniła także swój udział w przestępczym procederze, za co została skazana wyrokiem Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 18 kwietnia 2013r. w sprawie sygn. akt II K 80/12. Jej zeznania były podstawą do przedstawienia zarzutów wielu osobom, a następnie skierowania aktów oskarżenia przeciwko między innymi oskarżonym w niniejszej sprawie.

W toku postępowania przygotowawczego swoje zeznania A. H. złożyła w trybie art. 60 § 3 i 4 k.k. Współpracując z organami ścigania ujawniła informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnianiu przestępstw oraz ich istotne okoliczności tj. szczegóły dotyczące przestępczego procederu między innymi przywozu znacznej ilości środków odurzających z Królestwa Holandii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także uczestnictwa oskarżonych w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych.

Początkowo A. H. wskazywała w swoich zeznaniach tylko na J. C. - inicjatora przestępczych działań, później podawała dane poszczególnych sprawców, ujawniła role, jakie każdy z nich odegrał, w miarę możliwości wskazywała między innymi na daty przestępczych zachowań, ilość narkotyków, które zostały przywożone na terytorium Rzeczypospolitej

Polskiej, a następnie były wprowadzane do obrotu. Na prawdziwość jej twierdzeń wpłynął również fakt, że A. H. była wielokrotnie świadkiem transakcji związanych z przywozem narkotyków na teren Rzeczypospolitej Polskiej. Nie można zatem zgodzić się ze skarżącymi, że zeznania A. H. były ubogie w szczegóły, niespójne, wewnętrznie sprzeczne. Nawet jeżeli w zeznaniach A. H. są pewne rozbieżności, to mając na uwadze obszerność złożonych przez nią zeznań, wiadomym jest, że taka ilość przekazanych przez świadka informacji mogła spowodować drobne sprzeczności co do szczegółów dotyczących okoliczności popełnianych przestępstw. Nie można zapomnieć, że świadek na tablicach poglądowych rozpoznała między innymi W. C., D.D., J. R., J. B..

Nie ulega wątpliwości, że przedstawiając organom ścigania istotne informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnianiu przestępstw oraz okoliczności ich popełnienia, A. H. liczyła na złagodzenie kary, a nawet warunkowe zawieszenie jej wykonania. Treść zeznań złożonych przez A. H. spowodowało między innymi skierowanie wobec niej aktu oskarżenia. Nie można zgodzić się zatem z twierdzeniem, że zeznania A. H. obciążające oskarżonych miały na celu uniknięcie przez nią odpowiedzialności karnej. Za swoje czyny skazana została przecież na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 4 (odpis wyroku w sprawie II K 80/12 k. 1173-1211). Z uwagi jednak na uchylanie się skazanej od dozoru kuratora, postanowieniem Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 23 października 2013r. sygn. akt II Ko 199/13 zarządzono wobec niej wykonanie kary dwóch lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem tego Sądu z dnia 18 kwietnia 2013r. w sprawie II K 80/12 (k. 998).

Zdaniem sądu odwoławczego, w rozważanej sprawie dowód z zeznań tego świadka został oceniony przez Sąd I instancji z poszanowaniem reguł określonych w art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w powiązaniu z innymi dowodami i w kontekście całości okoliczności ujawnionych i ustalonych w toku niniejszego postępowania.

Tymczasem apelacje wywiedzione przez obrońców oskarżonych nie dostarczają przekonujących i logicznych argumentów, które powyższy pogląd mogłyby skutecznie podważyć. Lektura środków odwoławczych uprawnia do konstatacji, że naruszenie przez Sąd Okręgowy przepisu art. 7 k.p.k. polegało między innymi na uznaniu za niewiarygodne tych wyjaśnień oskarżonych, w których zaprzeczyli, aby popełnili zarzucone im przestępstwa. Za takową z pewnością nie sposób uznać odwołanie się skarżących do wyjaśnień oskarżonych oraz stwierdzenia, że - w ich ocenie - zasługują one na wiarę. Wątpliwym jest również powoływanie się na brak wiarygodności zeznań A. H., czy też przyjęcie za prawdziwe zeznań J. C.. Brak jest jakichkolwiek wątpliwości co do prawdziwości relacji A. H. w zakresie czynów przypisanych oskarżonym.

Twierdzenie W. C. o tym, że oskarżony nie widział czy nie znał A. H. nie może świadczyć o tym, że nie popełnił on przypisanego mu czynu. Świadek okazała w trakcie eksperymentu procesowego dom W. C. i podała, że przemycił on dla J. C. marihuanę. Świadek nie miała żadnych wątpliwości co do W. C. jako osoby, która przywiozła z Holandii 1 kg marihuany, zeznała, że otrzymał za to kwotę 1000 zł. Słusznie Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne zeznania A. H., w których wskazała na rolę W. C. w przestępczym procederze.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem obrońcy oskarżonego J. R., że brak jest bezsprzecznych dowodów mogących potwierdzić, że J. R. dopuścił się przypisanego mu czynu z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. Sąd Okręgowy dokonując ustaleń faktycznych oparł się przede wszystkim na zeznaniach A. H. złożonych w toku postępowania przygotowawczego, które obdarzył wiarygodnością. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, do odmiennej oceny zeznań A. H. aniżeli dokonana przez Sąd Okręgowy nie prowadzi wyeksponowana w apelacji obrońcy oskarżonego J. R. treść wyjaśnień wymienionego, który nie przyznał się do popełnienia przypisanego mu przestępstwa.

A. H. w swoich obszernych zeznaniach wskazała konkretnie okres (marzec 2008r. do 28 maja 2008r.), w którym J. R. dokonał wewnątrzwspólnotowego przywozu znacznej ilości środków odurzających (4 kg marihuany) z Królestwa Holandii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Świadek miała świadomość tego, że J. C. zaproponował J. R. przywóz z Holandii narkotyków. Wskazana przez A. H. graniczna data 28 maja 2008r., do której oskarżony J. R. miał dokonywać przewozu narkotyków, w ocenie sądu odwoławczego nie może wzbudzać wątpliwości i nie jest złośliwym przejawem mającym na celu pomówienie oskarżonego J. R.. Skoro J. R. został już prawomocnie skazany wyrokiem

Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 23 września 2008r. sygn. akt II K 134/08 za czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w dniu 29 maja 2008r., to słusznie – w świetle treści relacji A. H. – Sąd Okręgowy przyjął w stanie faktycznym, że czyn popełniony przez J. R. został popełniony w okresie od marca 2008r. do 28 maja 2008r. Od 29 maja 2008r. J. R. odbywał karę pozbawienia wolności w innej sprawie.

Podkreślić należy, że w toku postępowania przygotowawczego na przestrzeni dwóch lat (od 27 kwietnia 2010r. do 19 lipca 2012r.) świadek A. H. kilkanaście razy składała obszernie zeznania dotyczące przestępczej działalności oskarżonych. Fakt złożenia przez A. H. zeznań przeciwko J. B. dopiero w dniu 26 listopada 2010r. tj. trzy lata od przypisanego oskarżonemu czynu nie umniejsza prawdziwości jej zeznań. Poza tym trzeba mieć na uwadze fakt, że A. H. obawiała się sprawców przestępstw, dlatego w czasie pierwszych przesłuchań nie podawała danych wszystkich oskarżonych, w tym między innymi J. B..

Sąd Okręgowy na str. 21 uzasadnienia zaskarżonego wyroku odniósł się do zeznań J. C. uznając je za niezgodne z prawdą wobec treści zeznań złożonych przez A. H.. Zeznania J. C. nie miały istotnego wpływu na treść prawidłowego rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego.

Kwestionowanie oceny zeznań L. L. przez obrońcę oskarżonego J. B. również nie jest trafne. Zeznania tego świadka nie były dowodami bezpośrednio obciążającymi oskarżonego J. B.. Nie wskazanie przez Sąd Okręgowy, dlaczego zeznania świadka L. L. miejscami wzajemnie się wykluczały, w żaden sposób nie wpłynęło na odpowiedzialność karną J. B..

A. H. nie miała żadnych wątpliwości co do osoby J. B., który kilkakrotnie nabywał od J. C. środki odurzające w postaci marihuany (nie mniej niż 20 kg marihuany), a następnie je sprzedawał. Jej zeznania są – w ocenie Sądu Apelacyjnego - w pełni wystarczające dla przypisania J. B. popełnienia czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w Dz.U.2005.179.1485 w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Aby przypisać oskarżonemu popełnienie tego czynu, nie było konieczne ustalenie przez Sąd Okręgowy tożsamości odbiorców nabytych od J. C. narkotyków. Z relacji A. H. jasno wynika, że J. B. wynajmował na przedmieściach K. dom, w którym narkotyki były odbierane i przechowywane (k. 42). Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Najwyższego, że pojęcie uczestniczenia w obrocie, o jakim mowa w art. 56 ust. 1 ustawy z 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, odnosi się nie tylko do zachowań związanych z bezpośrednim przekazywaniem środków odurzających innej osobie, ale także do zachowań składających się na funkcjonowanie takiej osoby w obrocie – np. magazynowanie środków czy też udostępnianie lokalu, w którym ma dojść do wprowadzenia środków do obrotu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2011r. sygn. akt V KK 288/10). W świetle powyższego, brak jest jakichkolwiek wątpliwości co do wyczerpania przez J. B. przestępstwa uczestnictwa w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających opisanego w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w Dz. U. 2005.179.1485 w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Nadto podkreślić trzeba, że obrońca oskarżonego J. B. w toku postępowania sądowego nie wnosił o przesłuchanie świadka R. C. na okoliczność popełnienia przez J. B. przypisanego mu czynu, nie domagał się ustalenia kręgu odbiorców narkotyków, jakie J. B. nabył od J. C.. Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko Sądu Apelacyjnego w Krakowie zawarte w wyroku tego Sądu z dnia 12 kwietnia 2000r. sygn. akt II AKa 6/00: „Niestosowne jest zarzucanie w apelacji, że sąd pierwszej instancji nie dopuścił rozmaitych dowodów, skoro zgłaszający ten zarzut nie domagał się wówczas dopuszczenia tych dowodów, a nawet oświadczył, że nie żąda uzupełnienia przewodu, więc zgodził się, by wyrok zapadł na podstawie tych dowodów, które zostały przeprowadzone”. Na marginesie podnieść należy, że z akt śledztwa sygn. akt V Ds. 44/12 wyłączono materiały dowodowe dotyczące R. C., bowiem nie było znane jego miejsce pobytu (k. 868).

„W wypadku, gdy strona nie składa stosownych wniosków dowodowych, powinność sądu wynikająca z art. 167 k.p.k. powstaje tylko wtedy, gdy dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych uzależnione jest od przeprowadzenia dowodu, o którym sąd powziął informację i którego przeprowadzenie jest w ogóle możliwe. Tej inicjatywy sądu nie można mylić z funkcją śledczą realizowaną poprzez poszukiwanie dowodów w procesie udowadniania sprawstwa i winy oskarżonego” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2015r. sygn. akt V KK 318/14). W ocenie Sądu

Apelacyjnego, w procedowaniu Sądu Okręgowego nie sposób dostrzec wskazanego przez obrońcę oskarżonego J. B. i mogącego mieć wpływ na treść wyroku uchybienia polegającego na zaniechaniu przesłuchania w charakterze świadka R. C..

Nie ma racji obrońca P. D. (1), że Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia nie wskazał szczegółowo okoliczności popełnienia przez P. D. (1) przypisanych mu czynów. Daty oraz okoliczności nabycia przez P. D. (1) środków odurzających zostały omówione w stanie faktycznym. Przebieg przypisanych P. D. (1) przestępstw Sąd Okręgowy w przeważającej mierze ustalił na zeznaniach A. H., które w pełni podzielono. Była ona bezpośrednim świadkiem zawierania transakcji dotyczących obrotu narkotykami między jej konkubentem J. C. a P. D. (1). To z relacji świadka A. H. wynika, że P. D. (1) nabywał od J. C. narkotyki w celu dalszej ich odsprzedaży („On przyjeżdżał po te narkotyki do nas do domu. Ja byłam tylko świadkiem tych transakcji, te narkotyki on odbierał od J. w mojej obecności k. 7v, „Z kokainy, która należała do J. większość kupił D. P.” k. 12, „ Z 4 kilogramów P. D. (2) kupił wszystko. Odbierał te narkotyki u nas w domu, byłam przy tym....Rozliczał się z nim J.. D. z tego co wiem sprzedawał dalej te narkotyki, lecz nie wiem poprzez kogo” k. 9v, „J. powiedział mi, że D. jest chętny do kupowania marihuany i że J. znowu zacznie jeździć do Holandii” k. 9).

Bezsporne jest to, że P. D. (1) swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w Dz.U.2005.179.1485 w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. W okresie od stycznia 2004r. do 19 marca 2004r. P. D. (1) uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami narkotyków w postaci marihuany nie mniej niż 5 kg marihuany, przy czym nabył on je pięciokrotnie od J. C. po ok. 1 kg w celu dalszej odsprzedaży. Następnie w okresie od marca 2008r. do jesieni 2009r. P. D. (1) uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych (zeznania A. H. k. 7-7v,9-10,12-19,42v-43v). Argumentacja skarżącego przedstawiona w środku odwoławczym jest zatem chybiona.

Nie jest zasadny podniesiony przez skarżących (między innymi obrońców oskarżonych W. C., J. R., P. D. (1)) zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzut ten jest ściśle związany z zarzutami naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania i jest pochodną odmiennej oceny dowodów, dokonanej przez skarżących we wniesionych środkach odwoławczych, której sąd odwoławczy w żadnej części nie podziela.

Zarzut ten mógłby być uznany za zasadny, gdyby oceny i wnioski wyprowadzone przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiadały prawidłowości logicznego rozumowania. Mógłby zatem być skuteczny jedynie w razie wykazania, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy, jak również doświadczenia życiowego i logiki dopuścił się sąd orzekający, w dokonanej przez siebie ocenie dowodów. Apelacje obrońców oskarżonych takich wymogów jednak nie spełniają, a istota zarzutów sprowadza się do lansowania, opartej jedynie na korzystnych dla oskarżonych dowodach, z pominięciem całości przeprowadzonych dowodów, do których odniósł się Sąd Okręgowy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, dowody, które trafnie zostały obdarzone wiarą przez Sąd Okręgowy, dały podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych zaprezentowanych w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, także tych kontestowanych przez skarżących.

Sąd Apelacyjny podziela ocenę prawną zachowania oskarżonych W. C., J. B., G. Z., J. R., P. D. (1), D.D.i argumentację z nią związaną zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 28-33).

Zaskarżenie rozstrzygnięcia o winie z mocy art. 447 § 1 k.p.k. powoduje zaskarżenie całości wyroku. Konsekwencją zaś przypisania winy w wyroku skazującym jest zawsze rozstrzygnięcie co do kary (art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k.). W tej sytuacji wobec zaskarżenia przez obrońców oskarżonych W. C., J. B., G. Z., J. R., P. D. (1), D.D.całości wyroku, należy się w tym miejscu w kontekście powyższych apelacji odnieść do wymierzonych oskarżonym za przypisane im czyny bezwzględnych kar pozbawienia wolności. W ocenie Sądu Apelacyjnego, także i w tej części orzeczenie Sądu Okręgowego jest prawidłowe. Sąd I instancji uzasadnił wymierzone przez siebie kary oskarżonym, zarówno w ich wymiarach jednostkowych, jak i łącznych.

Sąd Okręgowy w pisemnych motywach wyroku (strona 33-40 uzasadnienia) wskazał okoliczności, które spowodowały orzeczenie wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności oraz miały wpływ na ich wymiar, mając przy tym na względzie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., a także okoliczności, które – w świetle art. 33 § 3 k.k. – powinny zostać uwzględnione przez sąd przy ustalaniu wysokości stawki dziennej grzywny oraz reguły wymiaru kary łącznej określone w art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Dokonana przez Sąd Okręgowy ocena i analiza tych okoliczności zasługuje na aprobatę Sądu Apelacyjnego.

Wymierzone wobec oskarżonych kary nie rażą swoją surowością w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., ani też nie są rażąco niewspółmiernie łagodne. W powyższej sprawie okoliczności obciążające znacząco przeważają nad łagodzącymi. Brak zatem podstaw do zmiany wyroku w tym zakresie.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, orzeczone bezwzględne kary pozbawienia wolności są sankcją sprawiedliwą, uwzględniającą stopień winy i społecznej szkodliwości popełnionych czynów, pozwalającą na osiągnięcie wobec W. C., J. B., G. Z., J. R., P. D. (1), D.D.korzystnych efektów poprawczych, powinny przy tym spowodować, iż oskarżeni zrozumieją naganność swojego postępowania i dalej pokierują swoim życiem w taki sposób, by ponownie nie naruszyć norm prawa karnego. Kary te, w należyтым stopniu respektują również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, w tym ugruntowania przekonania o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra.

Chybiony jest zarzut obrońcy G. Z. odnośnie niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu za czyn z art. 263 § 2 k.k. bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

Przypomnieć należy, że przestępstwo opisane w art. 263 § 2 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Sąd Okręgowy wymierzając za ten czyn G. Z. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania orzekł ją w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Wbrew twierdzeniom obrońcy G. Z., wymierzoną oskarżonemu za przypisany czyn karę 6 miesięcy pozbawienia wolności w żadnej mierze nie sposób uznać za rażąco niewspółmiernie surową.

Podkreślić jedynie należy, iż o rażącej niewspółmierności kary nie może być mowy w sytuacji, gdy sąd, wymierzając karę, uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami jej wymiaru, czyli wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary, nie zostały przekroczone w rozmiarach niedających się utrzymać w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw determinujących wymiar kary (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 1982 roku w sprawie Rw 542/82-LEX nr 19807).

Nie ma racji obrońca G. Z., że zachowanie oskarżonego nie przemawia za orzeczeniem wobec niego bezwzględnej kary pozbawienia wolności. W przekonaniu sądu odwoławczego czyn z art. 263 § 2 k.k. polegający na posiadaniu bez wymaganego zezwolenia amunicji w postaci 5 naboju pistoletowych musi spotkać się z właściwą represją karną, a orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania byłoby orzeczeniem łagodnym.

Przede wszystkim wskazać należy, że instytucja warunkowego zawieszenia wykonania kary przewidziana w art. 69 k.k. jest instytucją o charakterze fakultatywnym, jej zastosowanie zależy od oceny Sądu. W przedmiotowej sprawie brak było okoliczności przemawiających za zastosowaniem tej instytucji.

Biorąc pod uwagę warunki i właściwości osobiste oskarżonego, sposób życia przed popełnieniem inkryminowanego czynu, a także uprzednią trzykrotną karalność, w stosunku do oskarżonego nie można wyprowadzić pozytywnej prognozy kryminologicznej, zaś kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie będzie wystarczająca dla wdrożenia oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego.

Orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania mogłoby zostać odebrane w społeczeństwie jako wyraz pobłażliwości dla przestępców popełniających przestępstwa przeciwko porządkowi

publicznemu. Względy na społeczne oddziaływanie kary oznaczają potrzebę wymierzenia takiej kary, która odpowiada społecznemu poczuciu sprawiedliwości, daje gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości, tworzy atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego.

Reasumując powyższe rozważania, nie sposób zarzucić Sądowi I instancji wymierzenia oskarżonemu G. Z. za czyn z art. 263 § 2 k.k. rażąco surowej kary pozbawienia wolności.

Na potrzeby niniejszego postępowania wywołano opinie sądowo-psychiatryczne dotyczące niektórych oskarżonych. U J. B., G. Z., D.D. i P. D. (1) nie rozpoznano choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego ani innego zakłócenia czynności psychicznych. W okresie popełnienia przypisanych im czynów mieli zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia czynów i kierowania swoim postępowaniem (k. 593-594, 597, 602-603, 749-751).

W świetle powyższego, nie podlegają uwzględnieniu wnioski autorów apelacji o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych od dokonania zarzuczanych im w akcie oskarżenia czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Odnośnie wniosków obrońców oskarżonych J. B., G. Z., D.D., P. D. (1) wskazanych w apelacjach tj. o przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci oświadczenia świadka A. H. z podpisem notarialnie poświadczonym, Sąd Apelacyjny wypowiedział się na rozprawie w dniu 26 maja 2015r. (k. 1679v).

Nie dostrzegając uchybień określonych w art. 439 k.p.k. i w art. 440 k.p.k. podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Apelacyjny utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelacje obrońców oskarżonych za oczywiście bezzasadne.

Rozstrzygnięcie o zasądzeniu na rzecz adw. G. W. i adw. J. G. wynagrodzenia za obronę oskarżonych W. C. i J. R. sprawowaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym uzasadnia przepis art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2002 roku, Nr 123, poz. 1058 z późn. zm.), zaś jego wysokość znajduje oparcie w treści § 14 ust. 2 pkt 5 i § 16 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Orzeczenie o zwolnieniu oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych i ustaleniu, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa zapadło w oparciu o przepis art. 624 § 1 k.p.k., gdyż – w ocenie Sądu Apelacyjnego – sytuacja materialna oskarżonych nie pozwala na uiszczenie przez nich tych należności.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny orzekł, jak w wyroku.